

Dzieje wsi Cekcyn

Autor: Agnieszka Piotrowska

{smoothgallery album=308}Osadę wymieniano po raz pierwszy w 1301 r., kiedy król Wacław II z dynastii czeskich Przemyślidów nadał Piotrowi Święcy w wianie ślubnym wsie Bysław i Cekcyn pod Tucholą oraz całą posiadłość Leksiska pod Nowem. Obowiązywało tu prawo polskie, które w 1379 r. Henryk von Bullendorf, komtur tucholski, zamienił na chełmińskie, czyli niemieckie. Mimo że kościół istniał tu od czasów książąt pomorskich, to parafię założono w Cekcynie dopiero w 1850 r. Pod koniec XIX w. mieszkało tam ponad tysiąc osób, z których ok. 70% stanowili rzymscy katolicy i ok. 30% ewangelicy; w Cekcynie działała również szkoła. W czasach zaboru pruskiego Cekcyn nosił nazwę Polonische Cekzin, a Polacy nazywali go Ciechocinkiem lub Ciehocinem polskim. Jedyne zabytki to neogotycki kościół z drugiej połowy XIX w. oraz kilka stuletnich chałup. Pierwszy zapis o wsi Cekcyn pochodzi z końca XIII wieku - 1296 rok. Informuje on o darowaniu w posagu kanclerzowi kaliskiemu przez króla Wacława II wsi Cekcyn oraz 200 grzywien. Tajemniczą nazwę Cekcyn tłumaczy się kaszubskim pochodzeniem. W początkowych dziesiątkach lat zmieniano kilkakrotnie zapis tej nazwy. W 1301 roku było to Cekcino, w 1570 roku Cziekczino, w pewnym okresie Polnisch Cekzin, aż ostatecznie Cekcyn. Od początku XII wieku Pomorzanie rozszerzali obszary swego władania. Dokonując podbojów w kierunku południowym, usiłowali przekroczyć rzekę Noteć, gdzie pod Nakłem powstrzymywał ich polski książę - Bolesław Krzywousty. Wówczas na obszarach całego Pomorza przeprowadzono chrzest ludności i założono kasztelanię w Raciążu, należał do niej Cekcyn z przyległymi borami. Źródła: <http://www.cekcyn.pl> Nazwy miejscowe Polski. Historia. Pochodzenie. Zmiany, pod red. K. Rymuta, t. II, Kraków 1997, s. 10. Słownik geograficzny Królestwa Polskiego i krajów słowiańskich, red. Filip Sulimierski, Bronisław Chlebowski, Władysław Walewski, t. 1-14 z uzupełnieniami, Warszawa 1902. Fot. Maciej Łabudzki